

Lensgreve Ahlefeldt-Laurwigen.

Skjønt den nylig afdøde Besidder af Grevskabet Langeland kun var Landets næststørste Godsejer, ansaas han dog for at være dets rigeste Mand; foruden de ca. 2500 Tdr. Land Hartkorn, som tilhørte ham, raadede han over en Fideikommiskapital, der an slaas til ca. 5 Millioner Kroner, og den Privatformue, som han stadig øgede, var efter danske Forhold meget betydelig.

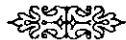
Man behøvede ikke at rejse til Langeland for at faa Begreb om Grev Ahlefeldts Magt og Indflydelse; allerede i Svendborg kunde man, naar man spurgte om Ejendommen til dette eller hint, faa til Svar: »Det er Grevens!« Og skjønt der i og ved Svendborg er flere Grever, viste det sig dog, at det var Greven til Langeland, der sigtedes til. Sejlede man saa videre mod denne Ø, kunde man ikke spørge om noget, uden at det var »Grevens« alt sammen; hvert et Kirketaarn,

gyndelsen af Treserne lod ombygge. Da Krigen i 1848 udbrød, forlod han, der allerede den Gang var bosat Mand, sit Hjem for som saa mange andre af sine Standsfæller at gjøre Feltoget med som Herregaardsskytte. Desuden foretog han saa vel før som senere nogle Udenlandsrejser; men ellers færdedes han paa sine Godser baade Sommer og Vinter og opholdt sig kun forholdsvis lidt i Hovedstaden.

Grev Ahlefeldt holdt aldeles ikke af offentlig Fremtræden. Mange Gange var han opfordret til at modtage Valg til Rigsdagen eller til paa anden Maade at deltage i det offentlige Liv, hvor sikkert vigtige Tillidsposter vilde være blevne ham betrote; men det fristede ham ikke. Alligevel fulgte han godt med alle Bevægelser baade paa det politiske og det sociale Omraade, og naar han i sin Omgangskreds fandt Anledning til at lægge sin Mening om et eller andet Æmne for Dagen, fik den stor Betydning, ikke blot paa Grund af hans sociale Stilling, men ogsaa, fordi han kunde begrunde den med sund og sikker Indsigt. Lige fra Hoffet, hvor han var en velset og kjær Gæst, til de hjemlige Kredse paa

Til de lokale Reformer, der i denne Greve Tid har været saa betydelige, rakte han beredvillig en hjælpende Haand, helst naar det kunde ske i Stilhed. Han øvede en betydelig Godgjørighed, og det er i Anledning af hans Dødsfald nævnt, at han i forskellige veldædige Øjemed vistnok bortgav over 100,000 Kr. om Aaret. Det tilskrives navnlig hans Humanitet og Godgjørighed, at Fattigdom og Fattigvæsen slet ikke kjendes paa Langeland i den Skikkelse, der er almindelig andre Steder i Landet.

I sin hele Fremtræden var Grev Ahlefeldt en sympatisk Personlighed. »Han var«, skriver en Biograf, der i mange Aar har staaet ham nær, »en ualmindelig smuk Mand, en Type paa en Adelsmand af den gamle Skole, og ud af de smukke Øjne straaede Retsind og Venlighed. Alle, der kom i Berøring med ham, følte sig talt af ham, og de, som kjendte ham nærmere, havde ham inderlig kjær.«

Vandbygningsdirekter, Oberstløjtn. V. Kolderup-Rosenvinge. R. DM.

Død den 5. December.

Hs. Excell. Gehejmekfrd., Kmrhr., Hofjægermest.

F. L. V. Grev Ahlefeldt Laurwigen SK. Død den 30. November.

der dukkede op, var hans, thi han ejede alle Kirker paa Langeland; næsten hver en Skov, man passerede, var hans, og spurgte man om hans Gaarde, fik man en Lektie som: Tranekjær, Korsebølle, Pæregaard, Blegholm, Nygaard, Nordenbro, Knepholm og Søgaard foruden forskellige Øer i Nabolaget og nogle Godser paa Fyen og andre Steder.

Alligevel var Grev Frederik Ludvig Vilhelm Ahlefeldt-Laurwigen en jævn og fordringsløs Mand, venlig, aaben og ligefrem mod alle. Han forvaltede selv sine udstrakte Besiddelser og havde til alle Enkeltheder et Kjendskab, der efter mange Vidnesbyrd var forbavsende stort. Landvæsenet paa sine Gaarde drev han frem til Mønsterbrug, og han var saagodt inde baade i Handelsager og kommunale Forhold, at næppe nogen anden af vore store Godsejere paa disse Omraader kunde hamle op med ham.

Han var født den 23. April 1817 og ægtede i 1843 Komtesse Schulin. Ved Faderens Død i 1856 tiltraadte han som ældste Søn sine store Besiddelser, og han har derefter næsten til Stadhed bot paa Tranekjær Slot, som han i Be-

Langeland, har hans Indflydelse sikkert været større, end man i Almindelighed tror.

Som Godsherre var han anset og afholdt for sin store Humanitet og Hjælpsomhed. Hans Fæstere befandt sig saa vel, at de kun rent undtagelsesvis stræbte efter at blive Selvejere. Ved Afsløringen af et Mindesmærke, som Godsets Beboere i 1881 rejste »i taknemmelig Erindring om velsignelsesrig Virksomhed i 25 Aars Besiddelse«, udtalte den Fæstebonde, der førte Ordet paa sine Standsfællers Vegne, at de altid hos Greven havde mødt den største Hensynsfuldhed og Imødekommen i alle Livets Forhold. Disse Godsers Beboere havde altid »turdet betragte sig som et lykkeligt Folk, et Folk, hvis Skuldre ikke tynges af noget trykkende Aag, der kan virke nedbrydende og slappende paa Samfundets sociale Udvikling«. Det er almindelig bekjendt, at en Del langelandske Fæstebønder for nogle Aar siden indgav Andragende om at maatte vedblive at være Fæstere, og om andre, der har kjøbt deres Gaarde, vides det, at enkelte umiddelbart efter Købet har kunnet afhænde dem igjen til dobbelte Priser.

V. Kolderup-Rosenvinge.

Vandbygningsdirekter Valdemar Kolderup-Rosenvinge, som den 5. ds. er afgaaet ved Døden, beklædte et af de Embeder, der paa en Maade kan siges at høre til de stille i Landet; ingen lægger Mærke til Vandbygningsdirektørens Gjerning, naar den bare bliver udført. Der er ikke her til Lands Klipper at sprænge eller Tunneler at grave for at lede store Vandstrømme frem mod deres Maal. Alt, hvad vi har af den Slags, løber paa det jævne, og de herhen hørende Reguleringer kan foregaa i al Stilfærdighed.

Alligevel er Vandbygningsdirektøren i Danmark en Mand, der har et omfattende Arbejde at passe og en betydningsfuld Gjerning at varetage. I Forhold til Landets Størrelse har Danmark som bekjendt ganske overordentlig betydelige Kyststrækninger, hvor Vandet brydes med Landet for at flytte Grænsen, og paa hvert Sted, hvor Landet trues for stærkt, er Vandbygningsdirektøren tilrede for at væge om Landet saa godt,